

Glagolitice jako o původním nejstarsím písmu slovanském. Jerusalemské evangelium staví v XI., parížskou azbuku v XI—XII., i Glagolitu Cloziana v X—XI. věk! Ale přebudiz bohu zel, i tato písma jsou bez let, a před trináctým věkem nikde posud jistého datum o Glagolitice není! Jména písmen nad azbukou parížskou latinskými literami psána, již tahy důkazem stáří býti mají, mají největší podobu s písmem Karla IV., a Karel se v Paríži psáti užil, i to důkazem jest, že se tam staré tahy do XIV. věku zahovali. Tak jako latina v středním věku knižné písmo od běžného listovního rozeznávala, tak také i v Glagolitice skoropisné vady okrouhlejší jest. Že Karvaté před sv. Cyrilem už písmo měli, svědčí Kon-

тарь) о Глаголитикѣ, какъ о первоначальномъ словянскомъ писмѣ; іерусалимское Евангеліе относитъ къ XI. вѣку, парижскую азбуку къ XI—XII., а Глаголиту Клозіана къ X—XI. вѣку. Но къ сожалѣнію при этихъ письменныхъ памятникахъ необозначены лѣта, притомъ до XIII. вѣка нигдѣ до сихъ поръ нѣтъ прямого указанія на Глаголитуку. Названія письменъ, писанія надъ парижскою азбукою латинскими буквами, начертанія которыхъ должны быть доказательствомъ древности, имѣютъ весьма большее сходство съ писмомъ Карла IV., учившагося писать въ Парижѣ, и это служитъ доказательствомъ, что таѣ сохранился древній почеркъ до XIV. вѣка. Латынь средняго вѣка отличала книжное письмо отъ скорописнаго (въ актовыхъ грамотахъ), потому и въ Глаголитикѣ скорописное письмо болѣе округлено. Константинъ

injustum decretum, etiamsi primo factum a. 925—928, bisque repetitum a. 1059—1064. Sed tanta fuit illius ævi utriusque partis ignorantia, ut latini Methodium pro hæretico, illiusque literas slavonicas a papa Johanne VIII. »jure laudatas« pro gothicis habuerint; Croatæ contra nescirent tam crassam Italicorum ignorantiam confutare! Recteque jesuita Pejachevich existimat (Historia Servie, Colocæ 1799, f. op. posthumum) simile quid in Bulgaris agitantem legatum Madalbertum melius invenisse defensam slavicam liturgiam in gente, quæ duos Methodii discipulos S. Clementem, Velicensem archiepiscopum, et S. Naum et tum et hodie dum gratissima recolit memoria. — Croatæ interim parum curantes injusti concilii decreta, continuabant missas celebrare Slavicas, populo non dimittente dulcem patriæ linguæ sonum: »Naturam expelles furca, tamen usque recurret,« donec tandem a. 1248, etiam summi pontificis Innocentii IV. ad episcopum Seniensem rescripto confirmaretur. Hæc sunt verba rescripti: »*Porrecta nobis petitio tua continebat, quod in Sclavonia est littera specialis, quam illius terræ clerici se habere a B. Hieronymo asserentes, eam observant in divinis officiis celebrandis. Unde ut illis efficiaris conformis, et terræ consuetudinem, in qua existis episcopus, imiteris, celebrandi divina officia secundum prædictam litteram, a nobis licentiam suppliciter postulasti. Nos igitur attendentes, quod sermo rei, et non res est sermoni subjecta, licentiam tibi in illis duntaxat partibus, ubi de consuetudine observantur præmissa, dummodo ex ipsius varietate litteræ sententia non lædatur, auctoritate præsentium concedimus postulatum. Lugduni XIV. kal. apr. 1248.*«